

“Η Δίκη των 7 του Σικάγου” Μια ταινία που αξίζει να δούμε

Η αμερικανική αυτή ταινία σε σκηνοθεσία Άαρον Σόρκιν περιγράφει τα γεγονότα της στημένης δίκης οχτώ ακτιβιστών (που στη συνέχεια η δίκη του ενός διαχωρίστηκε από τους υπόλοιπους), μετά από τα αιματηρά επεισόδια που προκάλεσαν οι αστυνομικές δυνάμεις στη διάρκεια του Συνεδρίου του Δημοκρατικού Κόμματος το 1968 στο Σικάγο.

Το 1968 το Κίνημα στις ΗΠΑ συνεχίζει να εξεγείρεται ενάντια στο πόλεμο του Βιετνάμ και όσα καταπιέζουν την εργατική τάξη, τη νεολαία και τις μειονότητες. Η δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ τον Απρίλη συγκλονίζει τη χώρα και η εξέγερση που ξεσπάει είχε σαν αποτέλεσμα δεκάδες έγχρωμους νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες.

Το Συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος ήταν το επόμενο ραντεβού

του Κινήματος με οργάνωση αντιπολεμικών διαδηλώσεων κατά τη διάρκεια του. Όμως οι Πολιτειακές και Τοπικές αρχές σε συνεργασία με τον πρόεδρο Λίντον Τζόνσον προαναγγέλλουν την πλήρη καταστολή των διαμαρτυριών.

Για πέντε εικοσιτετράωρα η αστυνομική βία κυριάρχησε εναντίον των διαδηλωτών με την τηλεόραση να μεταδίδει τις σκηνές βίας σοκάροντας την αμερικανική κοινή γνώμη.

Οχτώ ακτιβιστές επιλέγονται κυριολεκτικά από τις αρχές ασφαλείας και του Υπ. Δικαιοσύνης και κατηγορούνται για υποκίνηση εξέγερσης και οδηγούνται σε μια δίκη ελεγχόμενη και καθοδηγούμενη από την πολιτική και δικαστική εξουσία με μοναδικό σκοπό εξοντωτικές τιμωρίες από πέντε έως δέκα έτη.

Οι κατηγορούμενοι ήταν οι Άμπι Χόφμαν και Τζέρι Ρούμπιν (ηγετικά μέλη των Yippies), ο Τομ Χέιντεν και ο Ρένι Ντέηβις από την φοιτητική οργάνωση SDS, ο Μπόμπι Σηλ ιδρυτικό μέλος των Μαύρων Πανθήρων, ο πασιφιστής Ντέιβ Ντέλιντζερ και οι Τζον Φρόιντς και Λι Γουίνερ.

Η δίκη ήταν στημένη, όπως και ο δικαστής, που κατάφωρα

παραβίαζε τα δικαιώματα των κατηγορουμένων. Ειδικά στον έγχρωμο Μπόμπι Σιλ στερούσε την δικηγορική υποστήριξη και έφτασε στο σημείο να διατάξει την βίαιη ακινητοποίηση και φίμωση του στο δικαστήριο, επειδή αντιδρούσε στον αυταρχισμό της εξουσίας!

Τελικά η δίκη του αρχηγού των Μαύρων Πανθήρων διαχωρίστηκε από τους υπόλοιπους και συνεχίστηκε με τους υπόλοιπους και για αυτό έμεινε στην ιστορία σαν η Δίκη των Επτά του Σικάγο.

Η δίκη προκάλεσε αναταράξεις και κινητοποιήσεις κατά τη διάρκεια της, ενώ και οι κατηγορούμενοι πρωταγωνίστησαν σε αυτές εντός του δικαστηρίου. Τελικά το δικαστήριο τους επέβαλλε ποινή 5 ετών φυλάκισης που κατέπεσε στο Εφετείο. Αποτελεί μνημείο κακοδικίας στις ΗΠΑ με ενορχηστρωτές την κυβέρνηση Νίξον, το Υπ. Δικαιοσύνης, τις δικαστικές και αστυνομικές αρχές.

Ο σκηνοθέτης είναι φίλα προσκείμενος στο Δημοκρατικό Κόμμα και ανήκει στους καλλιτέχνες εκείνους που αντιδρούν (συστημικά βέβαια) στις ακραία νεοφιλελεύθερες και ρατσιστικές πολιτικές του Τραμπ.

Από την ταινία λείπει η έντονη πολιτικοποίηση ή κάποια γεγονότα άλλαξαν για χάρη της μυθοπλασίας, που μπορεί να ήταν πιο έντονα και τραγικά, όμως αξίζει να την παρακολουθήσουμε και να θυμηθούμε μερικά από τα μέσα που χρησιμοποιεί η πολιτική εξουσία και η άρχουσα τάξη προκειμένου να καταστείλουν τους αγώνες του εργατικού κινήματος και της νεολαίας. Είναι επίκαιρη όσο ποτέ παρακολουθώντας τις εξελίξεις στις ΗΠΑ και το κίνημα Black Lives Matter.

Τελειώνοντας πρέπει να σημειώσουμε ότι οι κινητοποιήσεις των δεκαετιών '60 – '70 καθόρισαν τα δικαιώματα και το επίπεδο διαβίωσης των εργατικών στρωμάτων στη Δύση. Και δεν πρόκειται να ξεχαστούν.

Χρήστος Βαγενάς